

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Prețul inserțiunilor: un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile să se adreseze Administrației ziarului „Telegraful Român”, Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegraful Român”, Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază

În zarea Ecumenicității

de Tr. Scorobet

I

«Cea mai mare răsplată a celor ce urmăresc un ideal, e că au intuiția clară a pasului de făcut spre realizarea idealului». Acestea sunt cuvintele expresive ale unui cugetător modern, însuflețit pentru ideea unirii bisericilor. Le pun în fruntea articolelor, ce vor apare în acest ziar, despre experiențele câștigate la Conferența religioasă din Lausanne.

La Lausanne, ca și la Stockholm, înainte cu doi ani, au avut loc fapte istorice în domeniul vieții religioase contemporane, impregnate de o anume semnificație spirituală.

Vieța religioasă de azi e stăpânită de niște principii fundamentale, ale căror aplicații practice variază, ce e drept, dar care se încadrează în aceleași mari principii.

Veacul al douăzecilea pare a fi destinat regenerării morale a societății omenești.

Biserica lui Hristos, sdruncinată, asaltată în interior și de factori «externi», e pe cale a-și redobândi «chipul frumuseții celei dintâi».

Strigătul de unire a răsunat atât în Răsărit, prin pastorală Patriarhului de la Constantinopol, în 1920, cât și în Apus prin Apelul anglican din Lambeth, în acelaș an.

Aniversarea de șasesprezece veacuri a primului sinod ecumenic, întrunit la Niceea,

în 325, s'a prăsnuit de astă dată, într'un chip încă necunoscut în istoria Bisericii creștine.

Desbinările și schismele, ivite în decursul vremii au fost dezastruoase. Ele au stingherit scopul pentru care a fost întemeiat organul divin de mântuire și de conservare a bunurilor spirituale din omenire.

Dacă în trecutul apropiat ori depărtat tendința comunităților religioase a fost să dureze cât mai multe și mai puternice ziduri despărțitoare între ele și între Biserica, pe care o au părăsit, în epoca actuală se manifestă tendința de a subordona aceste diferențe adevărului revelat. Acest adevăr nu poate fi pe deplin înțeles decât în legătură cu unitatea Bisericii.

Adevărul, care este prin Isus Hristos e unul și multilateral. Credincioșii îl găsesc și se regăsesc într'insul pe diferite căi.

Fiecare parte a adevărului se încadrează în totalitatea lui și nicio parte nu e deplină fără cealaltă parte.

Reformațiunea a avut consecințe funește. Adevăruri parțiale au fost scoase din angrenajul lor, au fost exagerate, devenind astfel semi-adevăruri și erezii, și orice organizație, clădită pe astfel de temelii, a născut o schismă.

Vieța organică, spre a fi reală, e nevoită să cerceteze din timp în timp ecrescențele, inconsistente cu baza existenței ei.

Această acțiune și-a impus-o Conferența de Credință și organizație din Lausanne după șapte ani de pregătire asiduă.

Opera conferenței a fost de caracter sintetic și inclusiv, iar nu exclusiv.

Rolul Bisericii ortodoxe în această conferență a fost de a expune principiile, în baza cărora Biserica lui Hristos s'a păstrat una și indivizibilă vreme de una mie de ani.

Misiunea ei a fost secondată de Biserica anglicană, spre a demonstra că «Unitatea trupului și spiritului» nu este un sens difuz de bunăvoință, ci sinteza unor adevăruri antagonice și incorporarea lor într'un singur organ de mântuire.

Lupta nu se dă în contra adevărului, ci a prejudecăților, a suspiciunilor de o parte și de alta, pe care studiul și timpul le va putea înlătura. Până la realizarea idealului urmărit cu toată ardoarea sufletelor, va urma o regroupare a comunităților creștine pe temeiul patrimoniului comun al Evangheliei și tradiției.

Aviz

Implinindu-se, Marți 30 August a. c. patruzeci de zile dela moartea Maiestății Sale Regelui Ferdinand I, Cucernica preoțime este poftită a oficia Joi în 1 Septembrie ora 11 a. m. în toate bisericile din cuprinsul arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu parastas pentru odihna sufletului marelui defunct, la care serviciu vor invita toate autoritățile.

Consiliul arhiepiscopesc.

FOIȘOARA

Iubirea pentru sat

— Tot pe marginea unui testament —

Actul testamentar, scris de celce a fost Dr. Ioan Mihu și publicat întreg în coloanele acestui ziar, oglindește în mod nelndoeinic țaria sufletească a unui om de caracter.

Ne oprim, de astădată, asupra punctului testamentului acestui bărbat cu prisosință de bunătate și de înțelepciune, care glăsuește despre marea sa iubire pentru sat.

Celce s'a înălțat din pătura sănătoasă țărănească, pătruns de puterea unei misiuni și de însemnătatea chemării sale ca slujitor al neamului, își îndreaptă gândul în mod firesc cu deosebire asupra satului.

Alții, cei mulți, caută satul mai ales când e vorba de cerut și de luat.

Nu așa înțelege testatorul dela Vinerea să inarmeze și să regenereze satele noastre.

Lucrul se pare simplu, — și totuși, nu toți îl înțeleg în felul că trebuie să te apropii de sat

mai mult dându-i ce-i lipsește, decât luându-i, uneori chiar mai mult decât are.

Priviți, bună oară, pe domnul cutare, bine nutrit, un profitor al marelui război, în care și-a creat situație și avere, cum după o masă îmbelșugată își gustă tihnit cafeaua într'un luxos restaurant din Sibiu sau din alt oraș. Se apropie de el un țaran și, în ton cuviincios, îl roagă atât de smerit să contribuie ceva la clădirea unei biserici într'un sat, care abea are un nume. Profitorul se simte incomodat, se răstește cătră sătean, și face semn chelnerului să-i arate ușa...

Ce însemnează satul pentru acest îmbogățit? Un loc de plictiseală și de pustiu, o încremenire de întunec și sălbătăcie. Alt ceva e, în viața lui, orașul. Orașul este totul, cu strălucirea, sgomotul și — egoismul său.

Un scriitor și filosof de renume al Franței spuneă însă lumii sale, că satul este țara; ear un harnic scriitor român, de astăzi (autor al Predicei din foisoara ziarului nostru Nr. 54), în avântul dragostei pentru țaran, ne face luători aminte, când ne zice următoarele:

«Cine nu apără satul, renunță la ființa sufletească a nației lui, renunță la ceea ce deose-

bește și dă originalitate unui popor, renunță la însuși sufletul lui, renunță la el.

«Acela în care nu mai are răsunet poezia unei colinde creștinești, cântecul cobzarului în fața unui han, portul și vioiciunea jocului, flacăra fluerului păstoresc, ortodoxia țaranului, spiritul și creațiunea lui, acela nu mai e el, ci altul, acela e un recipient pentru viclenia sfărâmatoare, acela e francmason sau liber-cugetător, ateu sau port-drapel al utopiilor revoluționare, suflet fără vatră și fără foc, nor nerodnic pentru ingenuitate etnică.

«Noi trăim, ca neam, prin energia primitivă a satului. Toată strălucirea creațiilor românești vine de acolo... Acolo e sufletul nostru ager și adânc, răbdător și sobru, sincer și cumințe. Acolo e curajul și puterea. Acolo e marea suflet care ezită să înlătore prin violență nedreptatea și durerile lui. Acolo e tradiția și țara... Marile spirite au căutat ingenuitatea și poezia sălbatică a satului. Tolstoi fugise într'un cătun din colinele Tulei, ... Mistral a rămas țaran, Shelley trăia în pădurile italiene din Liguria, ... însuș Isus Hristos, până în anul propovăduirii n'a ieșit din satul lui decât ca să urce munții.

